

A Room of His Own

NONA DEMEY
GALLAGHER/KVS

Heimelijk in het bos

Ans Van Gasse

Gezien op 16 oktober 2026
CC Ter Vesten, Beveren

Na de gesmaakte encscenering van Valerie Solanas' radicaal feministische en vrij geschifte tekst 'Up Your Ass', onderzoekt Nona Demey Gallagher in 'A Room of His Own' opnieuw het radicale feminisme van de jaren '70. Net als in 'Up Your Ass' krijgt die voorstelling vorm als een 'Alice in Wonderland'-achtige parade van kleurrijke figuren en personages, maar dit keer wordt de moraal van het verhaal toch iets meer uitgespit.

21 OKTOBER 2026

Voor 'A Room of His Own' duikt Nona Demey Gallagher in de denkbeelden van Andrea Dworkin. Een figuur die we al eerder ontmoetten in haar oeuvre: een ludieke scène van 'Up Your Ass' voert de radicale anti-pornofeministe Dworkin op als tuttige seut die een sekspositief pleidooi stillegt en het met haar leven bekoopt. 'A Room of His Own' verlaat die karikaturale schets en duikt dieper in Dworkins geest en activisme.

Andrea Dworkin verzette zich haar hele leven tegen de normalisering van seksueel geweld. Daarin was ze erg stellig: elk seksueel script leek op verkrachting en pornografie was niet te verantwoorden. Tegenwoordig doen haar uitspraken ons vandaag misschien de wenkbrauwen fronsen, maar ze maakte wel de weg vrij voor gesprekken over *consent* en veiligheid. Toch lukte het haar niet altijd om haar plaats te vinden in de 'sex wars' van de jaren '70. Terwijl anderen vchten voor seksuele bevrijding en plezier, vchten Dworkin & co voor het recht op een seksloos leven. Dworkins koppigheid werd vaak geridiculiseerd: zo zou dichter Allen Ginsberg haar nog hebben afgewimpeld als een misbruikt meisje dat haar woede op alles en iedereen richtte.

**Alice in Wonderland', 'A Christmas Carol',
'Wuthering Heights': Dworkin heeft haar**

piketten achtergelaten en droomt zich in plaats daarvan een broeierige onderwereld bijeen.

Maar Gallagher laat actrice Daphne Agten transformeren in Andrea. Dat doet ze met een witte nachtjapon en glanzend krullend haar. De echte Dworkin had minder kennis van *the curly girl method* en was meer fan van jeansjassen en dito broeken. Door Agten Dworkin te laten incarneren in deze feeëriek kostumering, associeer je dat als kijker met negentiende-eeuwse droomscenario's en spookverhalen. De toon is gezet. 'Alice in Wonderland', 'A Christmas Carol', 'Wuthering Heights': Dworkin heeft haar piketten achtergelaten en droomt zich in plaats daarvan een broeierige onderwereld bijeen.

Terwijl ze op een wit matrasje in haar dagboek schrijft, klaagt ze aan dat zowel links als rechts niet willen nadenken over systematisch geweld tegen vrouwen. Een statement dat refereert aan haar bekende speech 'Women-hating left and right', die de 'sex wars' krachtig samenvat. Daarmee stelt ze ook de vraag van de voorstelling. Hoe beleven we seks in een geschiedenis van geweld en onderdrukking?

Intellectueel steekspel

Die geschiedenis wordt zichtbaar wanneer Andrea het voor bekeken houdt en indommelt. Een *Playboy bunny* (Astrid Cox) sleurt haar mee in het konijnenhol. Op een projectiescherm boven de scène zien we het konijn op een nachtcamera, daarna een ouderwetse korte video van een oog. Alles gaat hier over perspectief, en ook als publiek ben je de hele voorstelling lang bezig met je eigen blik. Soms op het ongemakkelijke af.

Voor we het weten volgen we een angstige Andrea die met een zaklamp een donkere scène verkent. De lichtstralen maken stap voor stap het decor zichtbaar: met beschilderde doeken en een podium vol herfstloof wordt een donker bos geschetst dat doet denken aan Albert Serra's film 'Liberté'. Daarin beleeft een poule sado-masochistische libertijnen een orgastische nacht in een gelijkaardig feeëriek maar donker bos. Dé plek voor heimelijke ontmoetingen.

Plots duikt een hitsige Arne Luiting dan ook op als libertijnse edelman, met poederpruik en een roos tussen zijn benen. De eerste ontmoeting in een reeks. Andrea is niet te stoppen in haar politiek en blijft op dezelfde nagel hameren. Dat doet ze opvallend beheerst; Agtens Andrea spreekt mooi, netjes en in redevoeringen. Ze is wel eens angstig of gefrustreerd, maar verliest zelden haar evenwicht. Na deze eerste ontmoeting passeren ook de enige echte Markies De Sade, Playboy-icoon Hugh Hefner en een naamloze 'pleasure activist' uit de jaren '70 de revue.

Beseffen dat er perverse manieren van kijken en handelen zijn is één ding, maar wat met die verlangens?

Stuk voor stuk wisselen ze met Andrea van gedachten in een intellectueel steekspel, waarbij de mannelijke personages vaak ook moeite hebben om hun echte wapen in toom te houden. Die seksuele spanning creëert een extra dimensie en houdt het stuk ook luchtig en herkenbaar. Telkens weer wil Andrea evangeliseren en wil de tegenpartij haar overtuigen dat ook zij 'donkere verlangens' heeft. Zo wordt de verheven Andrea ietwat van haar voetstuk

gehaald, en zien we als publiek onszelf in haar. Want beseffen dat er perverse manieren van kijken en handelen zijn is één ding, maar wat met die verlangens?

Via de dialogen krijgt het publiek de ruimte om de ongelijkheid van seks te overwegen, zonder een duidelijke stelling voorgeschoteld te krijgen. Wanneer Hugh Hefner (Luiting) beweert dat hij mensen 'bevrijdt' door ruimte te maken voor seksueel verlangen, klinkt dat wrang. Playboy is verre van een doe-het-zelfboek. Maar de kuisheid van Andrea in haar witte nachtjapon is ook niet aantrekkelijk.

Schommelende vrouwtjes

Tussen de ontmoetingen door, als intermezzo, duikt telkens een bizar duo op (Astrid Cox en Verona Verbakel). Ze spelen - met een heerlijke absurde intensiteit - twee vrouwen in blauwe, protserige jurken, die ageren als een soort Tweedledum-Tweedledee, een tweeling of een moeder-dochterduo. De een zit eindeloos te schommelen. De andere wil de ene leren waar alles in de wereld om draait. In een gevaarlijk spel leert de ene haar evenbeeld om de 'flappers' van mannen vacuüm te zuigen, want je zal niet kunnen kiezen of je zuigt. Schommelend tussen infantiel en agressie leert het vrouwtje zo beminnen.

Op een sinistere manier stippen deze interacties ideeën aan over de cyclus van seksueel geweld. Geven moeders hun dochter onbewust vrouwbeelden door die henzelf schaden? Verspreidt porno die gemaakt wordt als antwoord op een vernederingskink ook het beeld van de vrouw die vernederd wordt? Wat moeten we met die fixatie op 'jonge' kinderlijke vrouwen? En hoe bescherm je jezelf in een seksueel gewelddadig discours?

Gelukkig zijn er voorstellingen als deze 'A Room of His Own' die met humor en schwung durven belichten wat normaal in het donker schuilt.

'A Room of His Own' biedt enorm veel stof tot nadenken. Getuige daarvan zijn de gesprekken onder het publiek na afloop. Ongemakkelijk schuifelend werpt een oudere man me toe "dat hij zich na deze voorstelling schaamt om man te zijn". Gallagher weet hier kennelijk écht iets los te maken, en doet dat dankzij de fantasierijke vorm bovendien op een behoorlijk verteerbare manier.

Toch vind ik dat de voorstelling vooral schittert in hoe slim de vorm ons toelaat het onderwerp te verkennen en niét te vervallen in man-vrouwdiscussies. Gallaghers voorstelling werkt niet met schuld en boete. De twee schommelvrouwtjes zijn even schuldig aan het onderhouden de status quo, als de exploten van Hugh Hefner er de oorzaak van zijn. Dit probleem heeft geen makkelijke uitweg: we zitten nu eenmaal vast in het konijnenhol. Er is te weinig licht om aan een nieuw plan te schrijven. Gelukkig zijn er voorstellingen als deze 'A Room of His Own' die met humor en schwung durven belichten wat normaal in het donker schuilt.